

Sygn. akt VI ACa 95/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2017r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział VI Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Ksenia Sobolewska – Filcek (spr.)

Sędzia SA Agata Zając

Sędzia SO (del.) Maciej Kruszyński

Protokolant Katarzyna Mikiciuk

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2017r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko A. P. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 8 października 2015r. sygn. akt IV C 734/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) z siedzibą w W. na rzecz A. P. (1) kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 95/16

UZASADNIENIE

Powód - (...) w W. wniósł o zasądzenie od A. P. (1) na swoją rzecz kwoty 80.346,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego żądania powód stwierdził, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2013r. nabył od Banku (...) S.A. wierzytelność w stosunku do A. P. (1), wynikającą z niespłaconego zobowiązania kredytowego, wymagalnego w dniu 15 kwietnia 2013r. Na sumę dochodzoną pozwem składa się należność główna w wysokości 22 629,86 zł, koszty w wysokości 500 zł, skapitalizowane odsetki umowne w wysokości 53 836,52 zł oraz skapitalizowane odsetki karne w wysokości 3 320,27 zł.

Pozwana - A. P. (1) wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu podnosząc zarzuty: nieudowodnienia roszczenia co do zasady i co do wysokości, a ponadto – przedawnienia roszczenia objętego pozwem.

Wyrokiem z dnia 8 października 2015r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanej koszty procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy poprzedził następującymi ustaleniami faktycznymi:

W dniu 5 kwietnia 2005r. została zawarta pomiędzy (...) a A. P. (1) umowa kredytu w wysokości 73.900 zł. Oprocentowanie nominalne wyniosło 19,95%, a rzeczywiste 27,64%. Liczba miesięcznych rat spłaty została ustalona na 48, a kwota każdej raty na 2.436 zł.

W dniu 8 kwietnia 2008r. Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu o numerze (...) z dnia 6 lutego 2008r., przeciwko A. P. (1). Sąd Rejonowy w Pruszkowie uwzględnił ten wniosek postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2008r. wydanym w sprawie I Co 615/08.

W oparciu o w/w tytuł wykonawczy, na wniosek Banku (...), w dniu 26 lutego 2009r. wszczęto przeciwko A. P. (1) egzekucję pod sygn. akt Km 984/2009. Postępowanie egzekucyjne zostało jednak umorzone postanowieniem komornika z dnia 6 grudnia 2011r., z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

W dniu 15 kwietnia 2013r. pomiędzy Bankiem (...) S.A. w W. a (...) w W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności objętych Portfelem wierzytelności. Pismem z dnia 10 maja 2013r. powód zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności w kwocie 77.588,01 zł, a w dniu 9 kwietnia 2014r. wystawił wyciąg z ksiąg o numerze (...), dotyczący wierzytelności z umowy bankowej o numerze (...), na łączną kwotę 78.355,17 zł. i z umowy bankowej o numerze (...), na łączną kwotę 1.991,48 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo (...) w W. nie zasługiwało na uwzględnienie. Powód nie wykazał bowiem, aby nabył od Banku (...) S.A. w W. wierzytelność dochodzoną od pozwanej.

Dowodem takiego nabycia nie może być wyciąg z ksiąg funduszu, będący w procesie cywilnym jedynie dokumentem prywatnym. Sam zaś fakt dokonania zapisu w księgach funduszu co do istnienia wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem jej istnienia. Celem prowadzenia ksiąg rachunkowych funduszu jest jedynie wykazanie dokonania operacji zakupu lub sprzedaży. Nie ma zatem zastosowania w tym zakresie art. 252 k.p.c., a tym samym ciężar wykazania istnienia wierzytelności i jej wysokości obciąża powoda stosownie do ogólnej reguły wyrażonej w art. 6 k.c.

Analizując pozostałe dowody Sąd Okręgowy stwierdził, że przedmiotem umowy sprzedaży wierzytelności miał być portfel wierzytelności, tj. wierzytelności wymienione w załączniku numer 1 do umowy przelewu. W dokumencie tym widnieją dwie wierzytelności w stosunku do pozwanej A. P. (2), w tym jedna wynikająca z umowy z dnia 5 kwietnia 2005r. z tytułu: numer produktu (numer umowy/numer rachunku dłużnika) (...). Przy czym umowa kredytu, z której powód wywodzi roszczenie, faktycznie zawarta była 5 kwietnia 2005r. Nie miała jednak numeru, a numer rachunku dłużnika – pozwanej, nie pokrywa się z numerem widniejącym w załączniku, jako numer produktu. Nie można zatem jednoznacznie stwierdzić, czy umowa kredytu, z tytułu której powód formułuje swoje żądanie, to ta sama umowa, która wskazana jest w załączniku numer 1. Druga wierzytelność wynika natomiast z umowy z dnia 17 sierpnia 2001r., z tytułu: numer produktu (numer umowy/numer rachunku dłużnika) (...). Przy czym wniosek o wydanie karty kredytowej, z której powód wywodzi roszczenie został złożony w dniu 7 sierpnia 2001r. i nie ma numeru. Nie można zatem jednoznacznie stwierdzić, czy umowa o wydanie karty, z tytułu której powód formułuje swoje żądanie, to ta sama umowa, która wskazana jest w załączniku numer 1.

Nadto Sąd Okręgowy stwierdził, że zgodnie z § 3 ust. 2 umowy sprzedaży wierzytelności z 15 kwietnia 2013r. przeniesienie wierzytelności miało nastąpić w dniu wpływu ceny na rachunek zbywcy (dzień przeniesienia). Jednak w toku niniejszego procesu powyższej okoliczności nie wykazano – powód nie przedłożył dowodu dokonania przelewu, czy też wyciągu z rachunku cedenta, potwierdzającego wpływ środków.

Ponadto, zdaniem Sądu Okręgowego, powód nie wykazał ani istnienia, ani wysokości wierzytelności wobec pozwanej, wynikającej z umowy o wydanie karty kredytowej i z umowy kredytu. Co prawda przedłożył powyższe umowy, ale nie wynika z nich, czy pozwana dokonywała spłaty należności, czy umowy zostały jej wypowiedziane i czy, a jeśli tak, to jaki, jest stan zaległości pozwanej.

Zasadny okazał się również podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia. Roszczenia stwierdzone bankowymi tytułami nie podlegają 10-letniemu okresowi przedawnienia, wskazanemu w art. 125 § 1 k.c. Tym samym, mając na względzie fakt, że powód jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą (podobnie jak jego poprzednik prawny), Sąd Okręgowy uznał, że termin przedawnienia przedmiotowej wierzytelności wynosi 3 lata. Zaś przedmiotowe roszczenie było wymagalne na pewno w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, tj. w dniu 6 lutego 2008r.

W toku procesu powód powoływał się na przerwę biegu przedawnienia wskutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, nadania klauzuli wykonalności i wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Jednak w/w czynności były dokonane przez Bank (...). Zaś Sąd Okręgowy podzielił pogląd Sądu Najwyższego, że do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Po umorzeniu postępowania egzekucyjnego przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo, jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego) - co wynika z istoty przedawnienia. Brak więc podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny wierzyciel, niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym (wyrok z dnia 19 listopada 2014r. II CSK 196/14).

W świetle powyższego Sąd Okręgowy uznał, że do przerwy biegu przedawnienia w stosunku do powoda nie doszło, a sporne roszczenie uległo przedawnieniu w dniu 6 lutego 2011r. Natomiast pozew w tej sprawie został złożony w dniu 9 kwietnia 2014r., co przesądza o tym, że roszczenie powoda jest przedawnione. Sąd Okręgowy stwierdził też, że odsetki od powyższych wierzytelności przedawniły się z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

W apelacji od powyższego wyroku, zaskarżając go w części, to jest w zakresie, w którym Sąd Okręgowy oddalił powództwo co do kwoty 77.858,17 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz co do orzeczenia o kosztach procesu, powód - (...) w W. wniósł o jego zmianę w zaskarżonym zakresie i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 77.858,17 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w obu instancjach, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji wraz z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania apelacyjnego.

Skarżący zarzucił Sądowi Okręgowemu:

- 1) naruszenie art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie wykazał faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, co stoi w sprzeczności z przedłożonym w sprawie materiałem dowodowym, nadto poprzez odwrócenie ciężaru dowodu i przyjęcie, że to powód powinien wykazać, że pozwana nie spełniła świadczenia pieniężnego, wynikającego z umowy Kredytu (...), podczas gdy nie ma dowodu na fakt negatywny, zwłaszcza na niespełnienie świadczenia pieniężnego, a skoro pozwana kwestionowała wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia, powinna wykazać, że je spełniła.
- 2) naruszenie art. 509 § 2 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. i 124 § 2 k.c. poprzez ich błędną wykładnię objawiającą się przyjęciem, że powód, nabywając wierzytelność wobec pozwanej, nie wszedł w miejsce i sytuację prawną zbywcy wierzytelności w zakresie, w jakim:
 - a. wobec zbywcy na skutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego został przerwany bieg terminu przedawnienia,
 - b. wskutek umorzenia egzekucji z uwagi na jej bezskuteczność - bieg terminu przedawnienia wobec zbywcy rozpoczął się od tego momentu na nowo.

3) naruszenie art. 117 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. oraz 124 § 2 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że roszczenie dochodzone przez powoda uległo przedawnieniu, a pozwana mogła uchylić się od jego spełnienia, podczas gdy bieg terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo z momentem uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu egzekucji ze względu na jej bezskuteczność i został skutecznie przerwany po raz kolejny przez powoda wskutek wniesienia pozwu.

Skarżący zarzucił także naruszenie art. 5 k.c. w zw. z art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 509 k.c. i art. 471 k.c., jak również w zw. z art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez przyjęcie, że pozwana może uchylić się od spełnienia świadczenia wobec powoda - nabywcy wierzytelności, podnosząc skutecznie przeciwko niemu zarzut przedawnienia roszczenia, choć w sytuacji, gdyby wierzytelność od niej przysługująca nie została przez Bank zbyta, zarzut taki bezsprzecznie nie byłby zasadny, wobec czego uprawnienie podniesienia zarzutu przedawnienia, skutecznego wyłącznie przeciwko nabywcy wierzytelności, stanowi nadużycie prawa i jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, nadto prowadzi do nierównego traktowania przez władzę publiczną - sądy - innych dłużników, których wierzyciele nie zbyli przysługujących względem nich wierzytelności, a zatem takie uprawnienie powoduje dyskryminację i odmienne traktowanie dłużników ze względu na to, czy ich wierzyciel pierwotny zbywa wierzytelności.

Niezależnie od powyższego, powód zarzucił także:

4) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, a nadto wyciągnięcie z zebranego materiału dowodowego wniosków nielogicznych, sprzecznych z tym materiałem, co przejawia się tym, że:

a. Sąd Okręgowy przyjął, że powód nie wykazał istnienia i wysokości wierzytelności wobec pozwanej wynikającej z umowy kredytu, bowiem nie wykazał, czy pozwana dokonywała spłat należności, ani czy umowa została wypowiedziana, podczas gdy ciężar wykazania, że należność została spłacona spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne - powód zaś udowodnił, że pozwanej udzielono kredytu w wysokości 80.107,60 zł, podniósł, że pozwana nie spłaciła kredytu zgodnie z umową, wobec czego należne mu były określone sumy; nadto skoro umowa została zawarta na czas do dnia 5 kwietnia 2009r., a bankowym tytułem egzekucyjnym zostało objęte wymagalne świadczenie (jak stwierdził sam Sąd Okręgowy - na pewno w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, t.j. w dniu 6 lutego 2008r. przedmiotowe roszczenie było wymagalne) nie sposób przyjąć, że umowa nie została wypowiedziana;

b. Sąd Okręgowy przyjął, że powód nie wykazał nabycia wierzytelności wynikającej z umowy kredytu (...) z dnia 5 kwietnia 2005r., bowiem numer umowy wskazany w załączniku nr 1 i la do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2013r., tj: (...) nie pokrywa się z numerem rachunku dłużnika - pozwanej (tzn. tym, na który kredyt miał być wypłacony), podczas gdy w umowie kredytu wprost widnieje numer rachunku kredytu (na który pozwana miała dokonywać spłat): (...); numer rachunku ten nie tylko widnieje w załącznikach nr 1 (elektronicznym) i la (papierowym), ale przede wszystkim numer umowy stanowi ostatnie 14 cyfr numeru rachunku kredytu, a więc nabywana przez powoda wierzytelność była dokładnie skonkretyzowana,

c. Sąd Okręgowy przyjął, że powód nie wykazał skuteczności nabycia wierzytelności od Banku (...) w W. S.A., bowiem nie wykazał zapłaty ceny, podczas gdy z treści umowy w sposób logiczny wynika, że dopiero po jej zapłacie powodowi zostaną wydane: szczegółowe dane osobowe dłużników i dokumenty związane z nabywanymi wierzytelnościami, a zatem, skoro powód dysponował danymi osobowymi i dokumentacją związaną z zadłużeniem pozwanej (a które to dane są objęte przecież ścisłą ochroną prawną - tajemnicą bankową, nie podlegają więc swobodnemu obrotowi, a do wejścia w ich posiadanie potrzebny jest tytuł prawny) to wynika z tego logiczny wniosek, że spełniony został warunek nabycia wierzytelności - zapłata ceny.

5) naruszenie art. 232 zd. 1 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, a to: istnienia, wysokości (w zaskarżonym

zakresie) i wymagalności roszczenia, oraz że wierzytelność wynikająca z umowy Kredytu (...) została skutecznie nabyta od Banku przez powoda, podczas gdy powód zaoferował w sprawie wzajemnie się uzupełniające dowody w postaci:

a. wniosku o udzielenie kredytu (...) z dnia 1 kwietnia 2005r., umowy kredytu (...) z dnia 5 kwietnia 2005r. (nr wewnętrzny (...) - ostatnie 14 cyfr numeru rachunku kredytu) wraz z Regulaminem Kredytu (...) - wykazujących treść stosunku zobowiązaniowego łączącego strony;

b. bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 6 lutego 2008r. wraz z postanowieniem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 22 kwietnia 2008r. (sygn. akt. I Co 615/08) - wykazujących wysokość zadłużenia pozwanej wg stanu na dzień wystawienia tytułu, okres i kwoty, co do których pozwana pozostawała w opóźnieniu, jak również wymagalność roszczenia;

c. poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2013r. wraz z ograniczonym załącznikiem nr 1 (papierowym wykazem nabytych wierzytelności) jak i wydrukiem z elektronicznego załącznika nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2013r. na dowód nabycia wierzytelności przez powoda i przysługującej mu legitymacji czynnej.

Nadto w oparciu o art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentu zawartego w dniu 15 maja 2013r. Aneksu nr (...) do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2013r., na okoliczność, że cena za wierzytelności została zapłacona, a zatem, że spełniony został warunek zawieszający skutecznego nabycia przez powoda wierzytelności przysługującej od pozwanej, powód zaś posiada legitymację czynną. Przy czym okoliczność zapłaty ceny została wykazana przez powoda na etapie postępowania przed sądem I instancji, który przy prawidłowo przeprowadzonej ocenie dowodów, uwzględniającej racjonalne i logiczne wnioski, winien dojść do wniosku, że skoro dane osobowe i dokumentacja, które miały być wydane dopiero po zapłacie ceny, zostały powodowi przekazane, to warunek ten został spełniony.

Skarżący odwołał się w tej kwestii również do uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014r. (sygn. akt III CZ 69/13) wywodząc, że: dowodu potwierdzającego ponad wszelką wątpliwość wykazaną już w istocie czynną legitymację procesową powoda nie sposób uznać za spóźniony.

Pozwana – A. P. (1) wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda podlegała oddaleniu, choć Sąd Apelacyjny nie w pełni podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną zaprezentowane przez Sąd Okręgowy.

W szczególności nie sposób podzielić stanowisko Sądu Okręgowego co do przeniesienia na powoda ciężaru udowodnienia istnienia i wysokości wierzytelności z kredytu bankowego w postaci dowodu, że pozwana kredytu tego nie spłaciła. Szczególnie, gdy dowodem istnienia wierzytelności banku jest bankowy tytuł egzekucyjny, mający równocześnie moc dokumentu urzędowego w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowej (art. 95 ust 1 Prawa bankowego).

W obecnym stanie sprawy nie ma też podstaw do zakwestionowania faktu nabycia przez powoda wierzytelności bankowej wynikającej z niezrealizowanej przez pozwaną umowy kredytowej. Trafne są bowiem zarzuty skarżącego co do błędnej w tym względzie oceny przez Sąd Okręgowy dowodów z dokumentów w postaci umowy kredytowej, bankowego tytułu egzekucyjnego oraz umowy sprzedaży wierzytelności. Sąd Apelacyjny zważył też, że fakt dojścia do skutku umowy nabycia wierzytelności od banku powód udowodnił dalszymi dokumentami dołączonymi do apelacji.

Jednak, wobec uznania zasadności podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia, zbędnym było szczegółowe odnoszenie się do zarzutów apelacji dotyczących sposobu procedowania. Kwestia te wymagałyby wnikliwego

rozważenia w sytuacji, gdyby roszczenie powoda pomimo upływu czasu mogłoby być skutecznie dochodzone przeciwko pozwanej.

Sąd Apelacyjny podziela w całości i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego co do: zawarcia w dniu 5 kwietnia 2005r. przez pozwaną z (...) umowy kredytu w wysokości 73.900 zł, jego oprocentowania i rat spłaty; wystawienia przez Bank (...) w W. przeciwko A. P. (1) bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 6 lutego 2008r., o numerze (...) oraz opatrzenia go klauzulą wykonalności przez Sąd Rejonowy w Pruszkowie postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2008r., wydanym w sprawie I Co 615/08, a także co do wszczęcia i umorzenia postępowania egzekucyjnego – przeciwko pozwanej, w oparciu o ten tytuł i co do zawarcia i treści umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2013r. pomiędzy Bankiem (...) S.A. w W. a (...) w W.. Okoliczności powyższe nie były kwestionowane przez żadną ze stron i zostały wykazane przez powoda dokumentami, które Sąd Okręgowy poddał trafnej ocenie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego prawidłowe jest ustalenie przez Sąd Okręgowy, że roszczenie powoda wobec pozwanej jest przedawnione, a zatem podniesiony przez pozwaną zarzut w tym względzie jest skuteczny i prowadzi do oddalenia powództwa. Sąd Apelacyjny podziela utrwalone już stanowisko orzecznictwa, że nabywca wierzytelności bankowej, nie będący bankiem, nie może powoływać się wobec dłużnika na przerwę biegu przedawnienia, spowodowaną wszczęciem przez bank postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego opatrzonego klauzulą wykonalności - patrz uchwała Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 29/16. Biul. SN 2016 nr 6 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 5 października 2016 r., III CZP 52/16. Biul. SN 2016 nr 11), w których Sąd Najwyższy wyjaśnił, że skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Przy czym istotnym jest to, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy, który bankiem nie jest, miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nabywa zaś wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi bowiem do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego, jako czynności wierzyciela - banku, prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela. A nie dotyczą nabywcy, który bankiem nie jest.

Konsekwencją powyższego rozróżnienia wierzycieli: banku korzystającego z nadanego ustawą przywileju samodzielnego wystawiania tytułu egzekucyjnego oraz nabywcy wierzytelności nie będącego bankiem, a więc nie posiadającego uprawnienia do korzystania z tego przywileju, jest zaś to, że w sprawie niniejszej brak podstaw do uznania za trafny podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 5 k.c. w zw. z art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 509 k.c. i art. 471 k.c., jak również w zw. z art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez przyjęcie, że pozwana może uchylić się od spełnienia świadczenia wobec powoda - nabywcy wierzytelności, podnosząc skutecznie przeciwko niemu zarzut przedawnienia roszczenia. Terminy przedawnienia roszczeń są określone w przepisach *ius cogens* i nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną. Ich nieuwzględnienie dopuszcza się tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy przekroczenie terminu przedawnienia jest nieznaczne bądź dochodzone roszczenie dotyczy szkody na osobie albo też w sprawie zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności usprawiedliwiające opóźnienie w dochodzeniu roszczeń. Takie zaś wypadki nie mają miejsca w tej sprawie. Szczególnie, że powód jest przedsiębiorcą zawodowo zajmującym się inwestowaniem środków pieniężnych m.in. poprzez nabywanie i realizowanie wierzytelności. Jest zatem zobowiązany do dochowania w tej działalności najwyższej staranności i nie może przerzucać na dłużnika konsekwencji własnych zaniedbań. Natomiast podnoszone przez skarżącego argumenty dotyczące nierównego traktowania wierzycieli są chybione z tego względu, że uprzywilejowana pozycja banku (której konstytucyjność została zresztą podważona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 14 kwietnia 2015r., wydanym w sprawie P 45/12, w którym uprawnienie banków do wydawania b.t.e. uznane zostało za naruszenie, wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji, zasady równości w relacji z ich klientami) nie może uzasadniać pozbawienia dłużnika uprawnienia

do powoływania się na przedawnienie roszczeń wobec wierzyciela nie będącego bankiem, a zatem nie mającego uprawnień do korzystania z pozycji uprzywilejowanej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w tej sprawie nie zachodzi więc żadna przesłanka umożliwiająca uznanie zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa podmiotowego, a orzeczenia Sądu Okręgowego za naruszające konstytucyjnie zagwarantowaną zasadę równości podmiotów wobec prawa.

Skoro zatem, jak trafnie uznał Sąd Okręgowy, sporna wierzytelność była wymagalna już w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego – w dniu 6 lutego 2008r. – a powód nie może skutecznie powoływać się w sporze z pozwaną na przerwanie biegu przedawnienia z podjęte przez bank w oparciu o ten tytuł czynności egzekucyjne, zgłoszone przez powoda roszczenie o zapłatę tej wierzytelności uległo przedawnieniu z dniem 6 lutego 2011r., zgodnie z art. 118 zd. 3 k.c. Zatem pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia w obronie przed roszczeniem powoda zgłoszonym w pozwie z dnia 9 kwietnia 2014r. Sąd Okręgowy nie naruszył więc, ani art. 509 § 2 k.c., ani przepisów prawa materialnego regulujących zasady przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W tym stanie rzeczy, uznając apelację powoda za nieuzasadnioną, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji na zasadzie art. 385 k.p.c. oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy ustanowioną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c.